

DOCUMENTAR

Încălcarea libertății academice. Un „complot” emblematic care a implicat SNSPA

Am hotărât să publicăm acest documentar în ciuda unor posibile argumente contrare,¹ întrucât cazul are particularități unice în ce privește exercițiul libertății academice în România. Sunt reproduse aici documentele principale ale „eliminării”² unui profesor din viața universitară, în anul 2017, printr-un „complot”,³ în care relațiile personale⁴ și pozițiile instituționale s-au întrepătrund exemplar.⁵

Un aspect interesant al cazului este faptul că profesorul universitar căruia i s-a refuzat continuarea activității didactice avea rezultate profesionale (ușor de evaluat, între altele, prin indicatorii standard ai performanței academice) superioare

-
1. Avem în vedere implicarea unei persoane cu poziție de decizie în elaborarea politicii editoriale a *Noii Reviste de Drepturile Omului*.
 2. Susținerea „eliminării din SNSPA” a fost contestată de principalele persoane de decizie implicate în această acțiune (rectorul SNSPA, Remus Pricopie, președintele Senatului SNSPA, Iordan Bărbulescu, decanul Facultății de Științe Politice, Cristian Pîrvulescu) cu motivul, valabil în alte situații dar ipocrit în context, că încheierea activității didactice a prof.univ. G.A. urma împlinirii vârstei de 65 de ani.
 3. Folosim termenul „complot” ca urmare a coordonării, în această acțiune, a mai multor persoane conectate între ele instituțional și individual. Vizibili: rectorul SNSPA, Remus Pricopie, președintele Senatului SNSPA, Iordan Bărbulescu, decanul Facultății de Științe Politice, Cristian Pîrvulescu și Liviu Rotman, profesor la SNSPA și membru în Consiliul științific al Institutului „Elie Wiesel”. Un alt argument este faptul că piesa cheie a acestei acțiuni nu a fost o decizie a Senatului SNSPA în ce privește aprobarea sau nu a continuării activității didactice a lui G.A., ci împiedicarea Cererii sale de prelungire a activității didactice de a ajunge în Senat. Nevoiți să răspundă la contestația prof. G.A., rectorul Remus Pricopie și președintele Senatului, Iordan Bărbulescu, au elaborat o explicație care include falsuri și sofisme – vezi în acest sens punctele C. și D. ale Documentarului.
 4. Pentru rețeaua de conexiuni, vezi: punctul F. al Documentarului; Capitolul „Asimetria legionar – comunist. Interesele ideologice comune” în Gabriel Andreescu, „Legea antilegionară” ca temă de etică a memoriei, *NRDO* nr. 4, 2015, pp. 3-19 (http://www.revistadrepturileomului.ro/assets/docs/2015_4/NRDO%202015_4_andreescu.pdf); Gabriel Andreescu, „« Cazul Botez »: ostilitatea foștilor ideologi comuniști față de disidență anticomunistă” (<https://revista22.ro/opinii/gabriel-andreescu/cazul-botez-ostilitatea-foștilor-ideologi-comunisti-fa-de-disidena-anticomunist>). Conexiunile sunt mult mai bogate decât pot fi descrise aici (de genul Șefa serviciului de cercetare științifică al Institutului „Elie Wiesel” este Ana Bărbulescu, fata președintelui Senatului SNSPA; revista aceluiași Institut, *Holocaust. Studii și cercetări* îl are în board pe decanul Cristian Pîrvulescu etc.).
 5. Cele întâmplare au făcut obiectul unui proces de *Litigii de Muncă* și *Conflicte de Muncă*, din care reproducem doar chemarea în judecată întrucât constituie sinteza cazului; nu mai mult, căci nu luăm în discuție logica instanțelor, interesate strict de „adevărul juridic”.

tuturor celor care au primit acceptul continuării activității lor de profesori la Facultatea unde acesta preda și al tuturor celor implicați în blocarea carierei lui universitare. Un al doilea element paradoxal este folosirea ca „explicație” pentru acțiunea ostilă a unor considerente ce țin de domeniul drepturilor omului, deci tocmai de domeniul în care profesorul era specializat și în plus, militant.

Dar poate cea mai impresionantă în această istorie este semnificația „complotului de succes”. Decizia de a i se refuza acestui profesor universitar continuarea activității didactice din momentul împlinirii a 65 de ani este de pus în paralel cu generozitatea de care se bucură alți profesori de la SNSPA. Iată doar 4 exemple relevante dintr-o serie mai lungă: Teodor Meleșcanu (în 2017, în vîrstă de 76 de ani); Paul Dobrescu (în 2017, 71 de ani); Vasile Secăreș (în 2017, 68 de ani); Ioan Mircea Pașcu (în 2017, 67 de ani) – ultimii trei, în activitate și în anul 2021. Or, cele patru persoane numite sunt cunoscute pentru locul lor special în sistemul instituțional de putere al statului comunist: Teodor Meleșcanu, diplomat, ofițer de securitate în cadrul CIE⁶; Paul Dobrescu a fost redactor-șef adjunct al revistei *Era Socialistă*, publicație a CC al PCR și a predat la Academia „Ștefan Gheorghiu”; Vasile Secăreș a fost profesor la Academia „Ștefan Gheorghiu” și secretar al Comitetului de partid din instituție; Ioan Mircea Pașcu, alt cadru al Academiei „Ștefan Gheorghiu”, cu o activitate în Occident înainte de 1989 care nu poate fi explicată decât prin funcții oculte. După 1990, toți aceștia au căpătat poziții de decizie în aparatul care l-a slujit pe Ion Iliescu și FSN. Continuarea indefinită a prezenței lor în SNSPA și „eliminarea” din această universitate a unui profesor cu performanțe academice superioare, și fost disident, exprimă precum puține alte fapte o pot face, impresionanta continuitate între lumea comunismului de dinainte de 1990 și cea a democrației post-decembriste, până astăzi, la 31 de ani de la revoluție.

NRDO

6 Conform dezvăluirilor din cartea lui Mircea Răceanu, *Infern '89. Povestea unui condamnat la moarte*, Editura Silex, București, 2000.

A. CEREREA DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ CU ANEXE

Tribunalul București

Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale

DOMNULE PREȘEDINTE

Subsemnatul, **GABRIEL ANDREESCU**, domiciliat în București, str. Drumul Taberei nr. 17, bl. A2, sc. A, ap. 27 sector 6, identificat cu CI seria RX nr. 692874, CNP 1520408400021, prin av. Costel Gîlcă, cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură la Cabinet Avocat Costel Gîlcă, cu sediul în București, Bd. Unirii, nr. 18, bl. 5B, sc. 1, et. IV, ap. 13, sector 4, tel: +40724243447, email: costel.gilca@costelgilca.ro,

În contradictoriu cu

Școala Națională de Studii Politice și Administrative (în continuare SNSPA), cu sediul în str. Povernei, nr. 6, cod 010643, București, tel. +40213180895, fax +40213122535, reprezentată legal prin d-l Remus Pricopie, în calitate de Rector, formulez prezenta

CERERE DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ

Prin care solicit:

- I. Anularea Dispoziției nr. 414/27.09.2017, prin care s-a dispus necontinuarea relațiilor de muncă cu subsemnatul;**
- II. Obligarea SNSPA la reintegrarea subsemnatului în funcția deținută anterior;**
- III. Obligarea SNSPA la plata unei despăgubiri egale cu salariile majorate și indexate de la momentul emiterii Dispoziției nr. 414/27.09.2017;**
- IV. Obligarea SNSPA la suportarea cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezentul dosar,**

Pentru următoarele

MOTIVE

ÎN FAPT

I. Scurtă prezentare a situației de fapt

1. Subsemnatul am fost angajat cu contractul individual de muncă nr. 107/01.10.2007, pe durată nedeterminată, în funcția de profesor universitar la Facultatea de Științe

Politice din cadrul Școlii Naționale de Studii Politice (SNSPA).

2. Ca urmare a apropierii datei de pensionare a subsemnatului pentru limită de vârstă, care urma să aibă loc la 30 septembrie 2017, pentru continuarea activității am formulat, la data de 06 iunie 2017, o *Cerere de prelungire a activității didactice*, în care menționam câteva date privind performanțele mele academice, pe care am înaintat-o decanului Facultății de Științe Politice din cadrul SNSPA (Anexa nr. 1).
3. În cadrul Consiliului Facultății de Științe Politice din data de 14 septembrie 2017 s-a supus la vot (ilegal și nestatutar astfel cum vom demonstra) continuarea prelungirii activității subsemnatului (alături de alți profesori).
4. În urma votului, subsemnatul a primit mai multe voturi negative, astfel încât Consiliul Facultății de Științe Politice a dat o recomandare negativă continuării activității mele.
5. În baza acestei recomandări negative, Consiliul de Administrație al SNSPA și Senatul SNSPA au refuzat luarea în discuție a cererii subsemnatului de continuare a activității didactice, deși, astfel cum vom demonstra la pct. III, subsemnatul îndeplineam TOATE criteriile profesionale pentru continuarea activității.
6. Nici Consiliul de Administrație al SNSPA și nici Senatul universitar NU au analizat dacă subsemnatul îndeplineam condițiile prevăzute de art. 89 art. (3) din Legea nr. 1/2011 – Legea educației naționale și anume: criteriul performanței profesionale, posibilitatea acoperirii normei cu titulari și condițiile financiare.
7. Votul dat de membrii Consiliului Facultății de Științe Politice a fost influențat de susținerile insidioase ale decanului Facultății. Ei NU au dezbătut performanțele mele profesionale, care sunt cuantificabile și pot fi comparate cu a celorlalți colegi, și nici posibilitatea acoperirii normei mele cu titulari.
8. Având în vedere că (i) performanțele profesionale depășeau pe cele ale colegilor mei care au primit recomandarea de continuare a activității (Anexa 2), (ii) nu exista posibilitatea acoperirii normei cu titulari (ceea ce face ca acum cursurile predate de mine să fie susținute de o persoană din afara SNSPA) și că nu exista o problemă de natură financiară de vreme ce tuturor celorlalte cadre didactice care au depus cerere li s-a aprobat continuarea activității, rezultă că devaratul motiv al respingerii cererii mele îl constituie publicarea de către subsemnatul a unui articol, rezultat al unei cercetări științifice, privind motivele condamnării filozofului Mircea Vulcănescu de o instanță comunistă în anul 1948. Acest articol a stârnit două reacții publicistice ale unui coleg, istoric angajat la aceeași Facultate de Științe Politice din SNSPA, dl. Liviu Rotman, care m-a acuzat de negaționism și extremism de dreapta (în condițiile în care subsemnatul am publicat zeci de articole de explicare a negaționismului și a extremismului de dreapta și sunt recunoscut ca un apărător și teoretician al drepturilor omului (Anexa 3). La începutul ședinței Consiliului Facultății de Științe Politice din 14.09.2017, Decanul a invocat articolul meu, acuzația de negaționism, susținerea că fiind

cadru didactic aş putea influența negativ studenții și existența unei sesizări în ce mă privește adresate Comisiei de Etică – de care nu am fost informat și care avea o natură confidențială până la rezolvarea ei.

II. Articolul “Câtă ideologie, câtă cunoaștere în „cazul Mircea Vulcănescu?” – adevărul și unicul motivul care a stat la baza respingerii cererii subsemnatului

9. În numărul 881/21.07.2017 din revista *Observatorul Cultural*, subsemnatul am publicat un articol cu titlul “Câtă ideologie, câtă cunoaștere în `cazul Mircea Vulcănescu`?”, în care tratam din punct de vedere științific dosarul prin care scriitorul Mircea Vulcănescu a fost condamnat la închisoare de către o instanță comunistă (Anexa 4).

10. În acest articol concluzionam în esență că:

“dosarele de la CNSAS [arată că] Mircea Vulcănescu protestase contra violențelor antisemite din universități (comunicatul din Adevărul, în 1922) și a scris împotriva arderii cărților de către hitleriști, după venirea lor la putere”. „Ultragiantă este și vânătoarea lui Mircea Vulcănescu, un democrat, un patriot și un umanist. Aceste atribute sunt confirmate de întreaga lui viață, inclusiv de activitatea sa pe când funcționa ca tehnician al guvernului Antonescu. A sfârșit tragic și iată-l, astăzi, vânat drept criminal de război”.

11. Ca urmare a acestui articol de cercetare științifică, d-l Liviu Rotman a publicat două articole în paginile *Observatorului cultural* (nr. 883 din și nr. 885 din 17 august 2017), în care, în esență, mă acuza de negaționism și de extremism de dreapta, adăugând:

„Sigur, aş fi mai puțin îngrijorat de „fenomenul” Andreescu, dacă nu ar fi vorba de un profesor universitar, de un om aflat în legătură directă cu tânăra generație” (*Observator cultural* nr. 883 din 4 august 2017) și „Este profesor universitar și implicit are posibilitatea de a influența direct tânăra generație. Și în acest sens... avem o problemă. Gravă!” (*Observator cultural* nr. 885 din 17 august 2017).

12. Această teză a fost ulterior preluată de către decanul Facultății de Științe Politice din cadrul SNSPA, fapt pe care l-am condamnat public:

*Decanul Facultății, d-l Cristian Pârvulescu, a anunțat cererea subsemnatului de continuare a activității didactice, garnisind solicitarea cu o surpriză: ar exista reclamații privind atitudinile mele „negaționiste”. Una ar veni „tocmai de la Washington”. Decanul a făcut referire explicit la textul din *Observator cultural*: „Câtă ideologie, câtă cunoaștere în «cazul Mircea Vulcănescu»?” (nr. 881, 21 iulie 2017).*

13. Așadar, neluându-se în discuție performanțele mele profesionale și nici posibilitatea acoperirii normei mele cu titulari, motivul pentru care cererea

subsemnatului de continuare a activității didactice a fost respinsă are la bază articolul rezultat dintr-o cercetare științifică pe care subsemnatul l-am publicat în *Observator Cultural* nr. 881/21.07.2017. Acesta privea motivele condamnării de către o instanță comunistă a cărturarului Mircea Vulcănescu (în contextul în care se discuta despre schimbarea denumirii liceului *Mircea Vulcănescu* și a străzii, respectiv a stației RATB cu același nume), articol în baza căruia o persoană angajată la aceeași facultate cu a mea, dl. Liviu Rotman, m-a catalogat calomnios „negaționist” și „extremist de dreapta”.

III. Motivele nelegalității Dispoziției nr. 414/27.09.2017

14. Dispoziția nr. 414/27.09.2017 este netemeinică și nelegală din două perspective:
- a. **vicii grave de procedură** – *nerespectarea art. 289 art. (3) din Legea nr. 1/2011 a educației naționale și art. 107 din Carta universitară a SNSPA;*
 - b. **pe fond** – *încălcarea gravă a libertății de exprimare științifică – art. 10 din CEDO, libertatea de exprimare, și art. 9 din CEDO, libertatea de gândire.*

A. Nelegalitatea Dispoziției nr. 414/27.09.2017

15. **În conformitate cu dispozițiile art. 289 art. (3) din Legea nr. 1/2011 – Legea educației naționale:**

Art. 289

(3) Senatul universitar din universitățile de stat, particulare și confesionale, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, poate decide continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, în baza unui contract pe perioadă determinată de un an, cu posibilitatea de prelungire anuală, conform Cartei universitare, fără limită de vârstă. ...

(și)

(6) în cazul în care instituțiile de învățământ superior nu pot acoperi normele cu titulari.

16. Așadar Senatul Universității poate decide continuarea activității unui cadru didactic după pensionare, în baza următoarelor criterii:
- a. *performanța profesională;*
 - b. *posibilitatea acoperirii normei cu titulari*
 - c. *situația financiară.*
17. Astfel cum vom demonstra, nici Senatul SNSPA și nici Consiliul Facultății de Științe Politice din cadrul SNSPA NU au analizat nici performanța mea profesională, nici posibilitatea acoperirii normei mele cu titulari, nici situația financiară, în vederea continuării activității mele didactice.
18. Astfel cum rezultă din Adresa nr. 679/06.10.2017 a rectorului SNSPA, d-l Remus Pricopie (Anexa 5) Senatul SNSPA nu a făcut altceva decât să ia act de recomandarea negativă a Consiliului Facultății de Științe Politice din data de

14 septembrie 2017, transmisă de acesta cu sublinierea că decizia finală [va fi] stabilită de Consiliul de Administrație și Senatul SNSPA”.

19. Așadar în această adresă se recunoaște în mod expres faptul că Senatul SNSPA NU a analizat cele trei condiții impuse de lege pentru continuarea activității (condiția privind performanța profesională, posibilitatea acoperirii normei cu titulari și situația financiară), ci la baza Dispoziției nr. 414/27.09.2017 a stat în mod exclusiv recomandarea negativă a Consiliului Facultății de Științe Politice din cadrul SNSPA:

[...] În vederea punerii în executare a acestor prevederi [art. 286 alin. (5); art. 213 alin. (13) din Legea nr. 1/2011] a fost adoptată Circulara privind procedura menținerii în activitate a cadrelor didactice care au împlinit vârsta de 65 de ani, conform căreia cererile de menținere în activitate ca titular, anterior analizării acestora de către Senatul Universității, trebuie avizate favorabil de către Consiliul Facultății din care face parte solicitantul.

[...]

În cazul Dvs., conform Procesului-verbal al ședinței Consiliului Facultății de Științe Politice din data de 15.09.2017, cererea de continuare a activității în anul universitar 2017/2018 nu a întrunit numărul de voturi necesare pentru a primi avizul Consiliului. În lipsa acestuia, solicitarea dumneavoastră nu a fost supusă avizării Consiliului de Administrație și aprobării Senatului SNSPA

20. Așadar se recunoaște în mod clar că nu a fost supusă avizării solicitarea mea de continuare a activității, cu argumentul că în Consiliul Facultății de Științe Politice din data de 15 septembrie 2017, cererea NU a **întrunit numărul de voturi necesare**. De observat că în Adresa nr. 679/06.10.2017, rectorul SNSPA susține că solicitările de prelungire a contractului „trebuie avizate favorabil de către Consiliul Facultății din care face parte solicitantul”, deși nici Legea nr. 1/2011, nici Carta SNSPA nu includ o astfel de prevedere.⁷ Iar eventuala modificare a Cartei SNSPA ar fi trebuit să respecte prevederea art. 150 al Cartei, care prevede:

„Modificarea Cartei se face la propunerea a cel puțin două facultăți sau la inițiativa unei treimi din membrii senatului. Ea se anunță senatului cu cel puțin o lună înainte de a fi supusă la vot”.

B. Nelegalitatea votului Consiliului Facultății de Științe Politice

21. Astfel cum am arătat, art. 289 alin. (3) din Legea nr. 1/2011 condiționează recomandarea privind continuarea activității didactice de analiza a trei criterii: (i) performanță profesională, (ii) posibilitatea acoperirii normei cu titulari și (iii)

⁷ Cererea de chemare în judecată nu a enunțat faptul că referirea din Adresa nr. 679/06.10.2017, semnată de rectorul SNSPA și de președintele Senatului SNSPA, introduce un fals: Circulara privind procedura menținerii în activitate a cadrelor didactice care au împlinit vârsta de 65 de ani vorbește despre obligația ca respectivele cereri de menținere în activitate să fie „avizate”, și nu „avizate favorabil”, cum au scris cei doi lideri ai SNSPA (nota red.)

situația financiară.

22. Consiliul Facultății de Științe Politice din data de 15 septembrie 2017 **NU** a analizat niciunul dintre aceste criterii, ci a supus la vot continuarea sau nu a activității didactice a subsemnatului (alături de alte situații).
23. Votul este unul nelegal, deoarece nu a vizat analiza celor trei condiții esențiale pentru continuarea sau nu a activității didactice.
24. Singurele motivații legate de acest vot, comune tuturor membrilor Consiliului Facultății, puteau fi alegațiile Decanului Cristian Pîrvulescu în ce mă privește, căci au fost unicele referințe dinaintea votului.
25. De altfel, pentru luarea unei hotărâri, membrii Consiliului Facultății de Științe Politice **ar fi trebuit să compare performanțele profesionale și posibilitatea acoperirii normelor cu titulari în cazul tuturor cadrelor didactice** care au depășit vârsta de 65 de ani, căci votul nu este unul arbitrar, expresia unei simpatii ori antipatii personale, ci rezultatul unei evaluări obiective, pe baza unor criterii impuse de lege. Or, o astfel de comparație ar fi arătat că performanțele mele profesionale le depășesc pe cele ale colegilor cărora li s-a aprobat continuarea activității (Anexa 2), astfel încât recomandarea negativă în cazul meu ar fi apărut în toată absurditatea ei.
26. Grilele de evaluare a performanței sunt binecunoscute în viața academică, la îndemână în analiza cererilor de continuare a activității didactice. Or, votul „de simpatie” acordat de membrii Consiliului Facultății de Științe Politice NU a respectat cerințele enumerate mai sus.
27. Așadar, din perspectiva dispozițiilor art. 289 alin. (3) din Legea nr. 1/2011, „votul” acordat de membrii Consiliului Facultății de Științe Politice este nul absolut.
28. Având în vedere că nici Consiliul de Administrație și nici Senatul SNSPA NU au analizat criteriile de performanță profesională, posibilitatea acoperirii normei cu titulari și nici situația financiară (astfel cum impune art. 189 alin. (3) din Legea nr. 1/2011), rezultă că Dispoziția nr. 414/27.09.2017 este nulă absolut, prin încălcarea dispozițiilor privind **condițiile de continuare a activității didactice**.

C. Nerespectarea Cartei Universitare a SNSPA

29. În conformitate cu dispozițiile art. 107 alin. (1) și (2) din Carta Universitară, condițiile pentru aprobarea continuării activității didactice sunt aceleași cu ale legii, analiza performanțelor profesionale și analiza situației financiare:

Art. 107

(1) Personalul didactic și de cercetare se pensionează la împlinirea vârstei de 65 de ani.

(2) Senatul universitar, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, poate decide continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, în baza unui contract pe perioadă determinată de un an, cu posibilitatea de prelungire anuală, fără limită de vârstă. [...]

30. Așadar cel care aprobă și analizează îndeplinirea condițiilor este chiar Senatul Universității.
31. Astfel cum rezultă din chiar Adresa Rectorului nr. 679/06.10.2017, Senatul SNSPA NU a luat în discuție cererea subsemnatului.
32. De asemenea Senatul NU a analizat criteriul de performanță profesională, respectiv criteriul financiar.
33. Faptul că Senatul a respins *de plano* cererea subsemnatului, pe motivul recomandării negative date de Consiliul Facultății, încalcă în mod flagrant normele Cartei Universitare. Articolul 107 din Carta SNSPA NU are nicio prevedere cu privire la criteriul avizului acordat de Consiliul Facultății din care provine cadrul didactic care a depășit vârsta de 65 de ani și care solicită prelungirea activității didactice.⁸
34. Așadar, și din perspectiva dispozițiilor art. 107 din Charta SNSPA, Dispoziția nr. 414/27.09.2017 este nulă absolut.

IV. Încălcarea art. 9 din CEDO – libertatea de gândire (conștiință și religie) și a art. 10 – libertatea de exprimare din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Încălcarea libertății de exprimare

35. Astfel cum am precizat, adevăratul motiv al refuzului continuării activității didactice a subsemnatului este legat de studiul meu științific despre motivele condamnării lui Mircea Vulcănescu de către o instanță comunistă, cercetare publicată în Revista *Observatorul Cultural* nr. 881/2017.
36. Acest refuz a invocat recomandarea negativă a Consiliului Facultății de Științe Politice, exprimată printr-un vot care a avut la bază articolul meu din revista *Observator Cultural* nr. 881/2017 și alegațiile că acesta ar indica o atitudine negaționistă și antisemită.
37. Opiniile exprimate în articol se sprijină pe un studiu științific care folosește documente din Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (nu mai puțin de 9 (nouă) trimiteri la documente din arhiva CNSAS), dosarul de instanță al filozofului Mircea Vulcănescu și numeroase scrieri ale lui Mircea Vulcănescu sau despre Mircea Vulcănescu. Aducerea la cunoștința profesioniștilor și a opiniei publice a informațiilor legate de „cazul Vulcănescu” constituia un obiectiv central al articolului meu, motiv pentru care a fost publicat într-un săptămânal considerat de mulți drept cea mai importantă revistă culturală, stimată pentru înalta sa calitate.
38. Prin luarea unei decizii cu valoare de sancțiune pe baza acestor opinii, Dispoziția nr. 414/2017 încalcă libertatea mea de exprimare garantată de atât art. 10 (1) al Convenției Europene:
39. Într-adevăr, în conformitate cu dispozițiile art. 10 (1) din CEDO:

⁸ Formularea „faptul că Senatul a respins *de plano* cererea”, din textul Cererii de chemare în judecată nu este o descriere corectă a celor întâmplate. Ca urmare a deciziei rectorului și a președintelui Senatului, Senatul nu a primit cererea și deci, nu putea să o „respingă” (nota red.).

ARTICOLUL 10 – Libertatea de exprimare

1. Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei, fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să supună societățile de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune unui regim de autorizare.

40. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat consecvent „importanța crucială a libertății de exprimare, ca una dintre condițiile prealabile ale unei bune funcționări a democrației”⁹. Încă de la început Curtea de la Strasbourg a statuat că „libertatea de exprimare, consacrată în paragraful 1 al art. 10, constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile primordiale ale progresului ei”¹⁰ și chiar că „libertatea de exprimare privește nu numai `informațiile` sau `ideile` apreciate favorabil sau considerate ca inofensive sau indiferente, dar și pe cele care contrariază, **șochează sau neliniștesc**; aceasta este exigența pluralismului, a toleranței și a spiritului de deschidere într-o societate democratică”.
41. În concepția redactorilor Convenției, dreptul la libertatea de exprimare cuprinde, în sine, două libertăți: una „este **libertatea de opinie**; ce-a dea doua cuprinde « libertatea de a primi sau de a comunica informații sau idei fără ingerințe din partea autorităților publice », toate aceste aspecte alcătuind sintetic **libertatea de informare**”.¹¹
42. Aducerea la cunoștința opiniei publice a unor cercetări proprii și interpretarea dată unor documente și scrieri sunt parte integrantă a noțiunii de libertate de exprimare garantată de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.
43. Așadar Decizia nr. 414/2017 încalcă în mod flagrant acest articol, deoarece la baza acestei dispoziții stă interzicerea dreptului la libertate de exprimare.
44. Este adevărat că exercitarea libertății de exprimare poate fi restrânsă, iar condițiile acestei limitări sunt enunțate în paragraful 2 al art. 10 al Convenției Europene:

ARTICOLUL 10 – Libertatea de exprimare

2. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

45. Or, după cum ușor se poate verifica, articolul meu nu intră în opoziție cu niciunul din criteriile de mai sus, începând cu securitatea națională și terminând

⁹ Cauza *Ozğür Gündem v. Turkey*, martie 2000.

¹⁰ Cauza *Handyside v. United Kingdom*, decembrie 1976.

¹¹ Corneliu Bîrsan, „Libertatea de exprimare în Convenția europeană a drepturilor omului”, în *Studii juridice și economice*, Universitatea „Nicolae Titulescu”, Ed. Economica, 2001, p. 11 și următoarele.

cu imparțialitatea puterii judecătorești. Mi-am exercitat libertatea de exprimare cu grijă și responsabilitate. Sugestiile de atitudine negaționistă și de categoria extremismului de dreapta invocate în momentul votului din Consiliul Facultății de Științe Politice sunt pure invenții.

46. Față de cele de mai sus, rezultă în mod clar faptul că Decizia nr. 414/2017 este netemeinică și nelegală.

Încălcarea libertății de gândire

47. Specificul articolului meu „*Câtă ideologie, câtă cunoaștere în `cazul Mircea Vulcănescu`*”, invocat înaintea votului din Consiliul Facultății de Științe Politice, este natura sa de sinteză a unei cercetări de dimensiune aproape exhaustivă.
48. Întrucât aspectele ce țin de „opinie”, de „formă de exprimare” sunt marginale în raport cu actul de cercetare și concepție implicate de articol, respingerea cererii mele de continuare a activității didactice în urma sugerării că acest articol ar avea o natură negaționistă constituie o presiune asupra ideilor pe care le profesez în virtutea statutului meu de om de știință. Ca atare, reprezintă un act de încălcare a „libertății de gândire”, componentă consacrată a libertății de gândire, de conștiință și de religie garantată de art. 9 (1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului:

ARTICOLUL 9 – Libertatea de gândire, de conștiință și de religie

1. Orice persoană are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie [...].

49. Prin invocarea încălcării libertății mele de gândire, subliniez că ceea ce scriu ca și cercetător are pentru mine „un nivel de autenticitate, de seriozitate, de coerență și importanță” care implică demnitatea mea de ființă umană. Poziționarea în planul gândirii subiectelor de natură socială și etică „are greutate și reprezintă [pentru mine] un aspect substanțial al vieții și comportamentului meu”¹². Cu această semnificație, gândirea mea de cercetător este protejată de dreptul înscris în art. 9 ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.¹³
50. Subsemnatul am realizat un studiu științific privind motivele condamnării lui Mircea Vulcănescu și interpretarea lor astăzi, studiu bazat pe documente de arhivă, mărturii și scrieri și în deplină conformitate cu profesiunea mea, cu conștiința mea de cercetător și de cadru didactic universitar.
51. Articolul meu nu este o părere subiectivă despre o personalitate a perioadei interbelice, ci aduce la dispoziția cercetătorilor și a opiniei publice elemente mai puțin cunoscute, care aruncă o lumină cuprinzătoare asupra acestei personalități.
52. Dispoziția SNSPA de a NU aproba continuarea activității didactice a subsemnatului în cadrul acestei Universități, pe motiv că mi-am exprimat liber, de bună-credință, după o lungă cercetare, opinia științifică privind motivele condamnării scriitorului Mircea Vulcănescu de către o instanță comunistă și

¹² Cauza *Campbell and Cosans v. United Kingdom*, februarie 1982.

¹³ Jim Murdoch, *Freedom of thought, conscience and religion A guide to the implementation of Article 9 of the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2007.

semnificația acesteia, încalcă în mod flagrant art. 9 din Convenția Europeană, care garantează în mod expres libertatea de gândire și de conștiință.

53. Prin refuzul de a accepta continuarea activității subsemnatului ca profesor universitar în cadrul SNSPA, în condiția în care performanțele mele profesionale erau superioare celor ale colegilor cărora li s-a aprobat cererea, în situația că nu existau titulari care să predea cursurile mele (astăzi, acestea fiind ținute de un cadru didactic din afara SNSPA), iar problema financiară nu s-a pus în niciun moment, rezultă că Dispoziția nr. 41/2017 încalcă în mod flagrant dispozițiile art. 9 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind libertatea de gândire în conexiune cu încălcarea art. 10 din Convenția Europeană:

V. CONCLUZII

Față de cele de mai sus solicit:

- I. Anularea Dispoziției nr. 414/27.09.2017 prin care s-a dispus necontinuarea relațiilor de muncă cu subsemnatul;**
- II. Obligarea SNSPA la reintegrarea subsemnatului în funcția deținută anterior;**
- III. Obligarea SNSPA la plata unei despăgubiri egale cu salariile majorate și indexate de la momentul emiterii Dispoziției nr. 414/27.09.2017;**
- IV. Obligarea SNSPA la suportarea cheltuielilor de judecată.**

ÎN DREPT

Ne întemeiem prezenta cerere pe dispozițiile art. 192 și urm. Cod proc. civ., pe dispozițiile art. 9 și 10 din Convenția Europeană, pe dispozițiile art. 289 din Legea nr. 1/2011 – legea educației naționale, pe dispozițiile art. 80 din Codul Muncii.

PROBE

În dovedirea prezentei înțelegem să ne folosim de proba cu înscrisuri și de proba cu martori.

În cazul probei cu martori, teza probatorie o constituie discursul decanului Facultății de Științe Politice, d-l Cristian Pîrvulescu, privind articolul publicat de subsemnatul și acuza că acesta reflectă o atitudine negaționistă împreună cu referirea la o sesizare în ce mă privește, sosită la SNSPA.

În cadrul probei cu martori, solicităm audierea următoarelor persoane:

1. Conferențiar Cristian Pîrvulescu

Depunem prezenta în două exemplare, unul pentru instanță, celălalt pentru a fi comunicat părții adverse.

Reclamant,
Prin av. Costel Gîlcă

ANEXA 1 – CERREREA DE PRELUNGIRE A ACTIVITĂȚII DIDACTICE

Domnului Președinte al Senatului SNSPA

Stimate Domnule Președinte,

În urma împlinirii vârstei de 65 de ani, în luna aprilie 2017, am depus o cerere pentru prelungirea contractului meu de muncă cu SNSPA în noul an universitar 2017-2018.

Conform art. 289 al Legii Educației Naționale,

(1) *Personalul didactic și de cercetare se pensionează la împlinirea vârstei de 65 de ani.*
(3) *Senatul universitar din universitățile de stat, particulare și profesionale, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, poate decide continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, în baza unui contract pe perioada determinată de un an, cu posibilitatea de prelungire anuală conform Cartei universitare, fără limită de vârstă. [...]*

(6) *Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul în care instituțiile de învățământ superior nu pot acoperi normele cu titulari, pot hotărî menținerea calității de titular în învățământ și/sau în cercetare, cu toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate, pe baza evaluării anuale a performanțelor academice, după o metodologie stabilită de senatul universitar.*

Având în vedere prevederile legii, vă rog să îmi comunicați oficial (în scris) dacă cererea mea a fost discutată în Senat, iar în caz afirmativ, dacă în timpul discutării ei a existat o prezentare a performanțelor mele academice (conform art. 289 (3)) și dacă a fost analizată posibilitatea de a acoperi cu titulari având competențele corespunzătoare cele cinci cursuri pe care le predau și pe care le-am introdus în curriculum-ul Facultății de Științe Politice (conform art. 289 (3)).

Având în vedere puținul timp rămas la dispoziție până la ultimele examene care se țin în SNSPA, vă rog să îmi transmiteți răspunsul cât mai urgent, pentru a veni la SNSPA și a-l prelua [*email*: editor.csi@gmail.com; *tel*. 0723139661].

Cu mulțumiri,

Prof.univ. Gabriel Andreescu

București, 18 septembrie 2017

ANEXA 2 – PERFORMANȚELE PROFESIONALE, COMPARATIV

I. Indicatori academici septembrie 2017

Profesorii cu cerere de prelungire la 14.10.2017	Indicatori	
	Hirsh	i10
Gabriel Andreescu	11	15
Vladimir Pasti	7	7
Liviu Rotman	5	2
Vintilă Mihăilescu	10	11
Mihaela Vlăsceanu	8	7

II. Cărți publicate în ultimii 4 ani

- *Doctrina internațională a tratării trecutului comunist. Culegere și comentarii*, C.H.Beck, București, 2016 (prim-coautor),
- *Existența prin cultură. Represiune, colaboraționism și rezistență intelectuală sub regimul comunist*, Polirom, Iași, 2015
- *MISA. Radiografia unei represiuni*, Polirom, Iași, 2013
- *Cărturari, opozați și documente. Manipularea Arhivei Securității*, Polirom, Iași, 2013

III. Studii publicate în ultimii 4 ani

2017

- Gabriel Andreescu, "Resistance through Culture' or 'Connivance through Culture.' Difficulties of Interpretation; Nuances, Errors, and Manipulations", in Péter Apor, Sándor Horváth and James Mark (eds.), *Secret Agents and the Memory of Everyday Collaboration in Communist Eastern Europe*, London-New York: Anthem Press, 2017
- „Liberalismul împotriva lui însuși”, în Sorin Adam Matei, Caius Dobrescu, Emanuel Copilaș, *Liberalismul, pro și contra. O carte ce încearcă să conserve diversitatea de idei*, Adenium, Iași, 2015, pp. 219-257
- „Politica corectă hiperbolizată versus viața privată publică”, *Noua Revistă de Drepturile Omului* nr. 1, 2017, pp. 22-39.

2016

- “Anti-Semitic issues in Orthodox publications, years 1920-1944”, in *Churches—Holocaust*, Civitas Europica Centralis, Budapesta, 2016, pp. 151-177.
- “Varieties of Multiculturalism and the Canonic Model. The Need for Conceptual Boundaries”, *Noua Revistă de Drepturile Omului* nr. 2, 2016, pp. 31-47.

2015

- „Legea antilegionară” ca temă de etică a memoriei, *Noua Revistă de Drepturile Omului* nr. 4, 2015, pp. 3-19.
- „The emergence of a new radical right power: the Romanian Orthodox Church”, in Michael Minkenberg (ed.), *Transforming the Transformation? The East European Radical Right in the Political Process*, Routledge, London, 2015

2014

- Gabriel Andreescu, “Câteva noțiuni din Raportul final al Comisiei Wiesel”, *Noua Revistă de Drepturile Omului* nr. 2, 2014, pp. 31-40.
- Gabriel Andreescu, „Excluderea unor membrii din Uniunea Scriitorilor din Romania. Aspecte etice și juridice”, *Noua Revistă de Drepturile Omului* nr. 4, 2014, pp. 33-48.

2013

- “The Romanian State on State-Church Relations”, in Natalia Vlas and Vasile Boari (eds.), *Religion and Politics in the 21st Century: Global and Local Reflections*, Cambridge Scholars Publishing, Newcastle, 2013, pp. 236-274
- “The Opportunistic Society: Incoherent, Variable, Disproportionate and Unpredictable Behaviors”, *European Journal of Science and Theology*, Vol. 9, June 2013, pp. 3-13
- “Why a Law on Pregnancy Counselling is not Easier than an Anti-Abortion One?”, *Revista Română de Bioetică*, Vol 11, No 2, 2013 , pp. 91-100
- „Colaboraționismul cu regimul comunist în dimensiunea lui represivă”, *Noua Revistă de Drepturile Omului* nr. 2, 2013, pp. 28-51.

ANEXA 4 – ARTICOLUL DESPRE MIRCEA VULCĂNESCU¹⁴**OBSERVATOR CULTURAL****Cîtă ideologie, cîtă cunoaștere în „cazul Mircea Vulcănescu“?**

- 21-07-2017
- Nr. 881

După ce, la 29 iunie, consilierii Sectorului 4 au schimbat numele Liceului Tehnologic

¹⁴ ANEXA 3 lipsește întrucât republicarea articolului la care face referire Cererea de chemare în juecată implica autorizația autorului și a revistei.

„Mircea Vulcănescu“, scoțînd referirea la cărturarul interbelic, urmare a presiunii exercitate de Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel“ (INSHR), sute de persoane au semnat un protest împotriva celor împlinite. Între aceștia, scriitori, academicieni, ziariști, unii, personalități de calibrul lui Virgil Nemoianu, alții, jurnaliști toxici precum Victor Roncea.

Protestul condamnă plasarea, și astăzi, a lui Mircea Vulcănescu între criminalii de război, precum hotărîse în 1948 o instanță ilegitimă. Invocarea de către conducerea INSHR a verdictelor date de Tribunalul Poporului ar reprezenta, scriu semnatarii, o desconsiderare a principiilor statului de drept și o implicată relegitimare a regimului comunist. „Atentatul la memoria [marelui] cărturar“ este cu atît mai sfidător cu cît îl privește pe „unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai generației interbelice“ și un „martir al pușcăriilor stalinistodejiste“. Luînd act de „răul făcut“, protestatarii cer „schimbarea actualului cadru legislativ avînd ca referințe legea 217/2015“ și reformarea INSHR, „care nu asigură standardele de profesionalism cerute de împlinirea importanțelor atribuții ce-i revin“. Voi urmări consistența acestor idei.

Detalii din timpul procesului lui Mircea Vulcănescu

Activitatea dusă de Institutul „Elie Wiesel“ în scopul eliminării numelui lui Mircea Vulcănescu din spațiul public este consecința asumării de către această instituție a doctrinei dezvoltate în *Raportul final al Comisiei Internaționale* pentru Studierea Holocaustului în România. Deși recunosc stîngăciile și erorile verdictelor din anii '40, înclinațiile tribunalelor spre politizare, autorii *Raportului final susțin* existența unui „temei legal“ în cazul proceselor criminalilor de război și principiul că acest temei „nu poate fi astăzi desconsiderat [...] pe considerentul că au fost procese comandate sau făcute de comuniști“.

Procesul lui Mircea Vulcănescu oferă un adevărat test al valabilității principiului enunțat mai sus. În cazul lui, verdictul contrazice de la început o altă susținere a Raportului final, și anume: „Un element deosebit ce trebuie subliniat în acest context este faptul că procesele au analizat culpabilități individuale, trăsătură definitorie oricărui stat de drept, și nu a recurs la culpabilizarea colectivă“.

Or, instanțele care s-au succedat nu au reușit să-i găsească nici o responsabilitate personală. Din fericire, dosarele de la CNSAS ne oferă astăzi accesul la avatarurile acestui proces și putem face, astfel, aprecieri în completă cunoștință de cauză. După circa o jumătate de an de la începerea anchetei, la 19 septembrie 1946, Procurorul delegat la Curtea de Apel București a stabilit că nu există nimic care să confirme acuzele la adresa învinuitului. Participarea lui Mircea Vulcănescu la ședințele Consiliilor de Miniștri, în calitate de subsecretar de stat, nu constituie o vinovăție, căci „Nici declararea, nici continuarea războiului, nici politica generală a Guvernului și nici deportările nu se dovedesc a fi fost hotărîte de vreun Consiliu de Miniștri din cele la care învinuitul a participat“. Cu atît mai puțin poate fi incriminată intervenția lui Mircea Vulcănescu „în favoarea populației evreiești, ca aceasta să-și recapete dreptul de a-și desfășura [...] activitatea profesională ce le fusese răpită de legile rasiale anterioare“. În ce privește acuzațiile în chestiunile economice, „dimpotrivă, toate faptele sale au fost exact potrivnice celor sancționate de

aceste texte, învinuitul apărînd cu competență și îndrîjire interesele românești ce-i fuseseră încredințate, împotriva oricăror încercări de aservire față de străini“ (Arhiva CNSAS, Alexandru Marcu și alții, DP 000232, vol. 15, ff. 253-255).

În ciuda acestei hotărîri de închidere a cazului, deși nu a fost depus vreun recurs în timpul legal, Curtea de Apel București a reluat procesul.¹⁵ Tulburați de acuzații, mai multe personalități, care îl cunoscuseră pe cărturar de aproape, au depus mărturii în favoarea lui. Dimitrie Gusti a vorbit despre Mircea Vulcănescu ca despre „unul dintre cei mai buni asistenți ai mei. Pe cînd era subsecretar de stat ținea seminarul de etică kantiană la Facultatea de Litere din București“¹⁶. Consilierul de la Curtea de Conturi, Eugen Bălan, a amintit că Vulcănescu „a votat contra Constituției de la 1938. Nu l-a considerat nimeni ca un șovinist“¹⁷. Profesorul Vasile Băncilă a mărturisit că pe cînd ocupa funcția de director al învățămîntului secundar, Vulcănescu a insistat pe lîngă el pentru angajarea lui Mihail Sebastian¹⁸. Chiar și Eugen Cristescu, fostul șef al serviciului secret din președinția Consiliului de Miniștri, invoca la 18 decembrie 1947 un detaliu în favoarea inculpatului: Mircea Vulcănescu știa că Mihai și Ion Antonescu au dus tratative pentru ieșirea României din război din iarna anului 1942¹⁹. Chiar și Henry H. Stahl, un cunoscut antifascist, a adresat completului o scrisoare de susținere.

Verdictul

I-a rămas Curții de Apel București să îl condamne pe Mircea Vulcănescu pentru o vină colectivă. Recunoscînd că acuzatul a intrat în guvern ca tehnician, judecătorii au apreciat că „totuși această calitate nu-l poate apăra de responsabilitate, deoarece răspunderea ce se degajează în cadrul legii 312/1945 [pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării sau de crime de război] privește pe aceia care au participat la opera de guvernare și această participare nu este în funcție de calitatea în virtutea căreia a intrat și a făcut parte din guvern, ci este legată exclusiv de participarea la guvern“²⁰.

Despre ce a însemnat intrarea în guvernul Antonescu, Mircea Vulcănescu a explicat într-unul din interogatoriile sale: „Am intrat în guvern [la 27 ianuarie 1941] într-un moment grav – poate unul din cele mai grele momente din istoria noastră – în care Românii se luptau între ei pe străzile Bucureștilor... [...] conștient de ce fac și responsabilitățile pe care mi le asum, considerînd că sarcina guvernării, în acele împrejurări, era mai curînd o îndatorire de felul obligațiunilor militare... [...] În acel moment, România nu era încă în război; iar eu, personal, speram încă într-o victorie anglo-saxonă [...] Am fost chemat la telefon, a doua zi după rebeliunea din Ianuarie 1941, la ora 5 dimineața, din partea Mareșalului Antonescu, pe care nu-l mai văzusem decît o singură dată în viață (la o ședință

15 Vezi primul motiv de casare (din cele 9) în recursul lui Mircea Vulcănescu: hotărîrea procurorului delegat prin care acesta fusese scos definitiv din cauză nu fusese atacată nici de către Parchetul General al Curții de Apel București, nici de Consiliul de Miniștri. Ea constituia, ca urmare, „autoritate de lucru judecat“ (Idem., f. 109).

16 Arhiva CNSAS, Alexandru Marcu și alții, DP 000232, vol. 1, f. 85.

17 *Idem.*, ff. 90-91

18 *Idem.*, f. 129

19 *Idem.*, f. 102

20 *Idem.*, f. 189.

tehnică de lucru...). Mi s-a cerut să răspund dacă accept postul de subsecretar de stat la Ministerul Finanțelor. Mă trezisem tocmai dintrun vis urît și membrii familiei mele mi-au făcut o mare opoziție. Am cerut timp de gîndit. [...] După care m-a sunat DI Cretzianu. Am scris lui Mihai Antonescu o scrisoare în care arătam că înțeleg să mă supun și consider invitația «ca pe un ordin militar» – și sînt gata să depun jurămîntul²¹.

Revin la faptul că dosarele de la CNSAS infirmă implicarea cărturarului devenit secretar de stat în acțiuni contraevreiești. Din contră, a obținut revenirea evreilor în posturile lor profesionale, precum notase deja delegatul procuror în 1946. A intervenit personal, acolo unde a putut (la Institutul de Statistică și la alte ministere), pentru angajarea evreilor care aveau o specialitate²². Acest comportament era coerent cu toată atitudinea sa anterioară războiului. Mircea Vulcănescu protestase contra violențelor antisemite din universități (comunicatul din *Adevărul*, în 1922) și a scris împotriva arderii cărților de către hitleriști, după venirea lor la putere.

Martorii perioadei sînt unanimi în a-l plasa între democrați, într-o poziție care i-a făcut pe extremiștii de dreapta să-l clasifice „de stînga“, iar pe militanții de la cealaltă extremă, „de dreapta“. Universitarul timișorean Emanuel Copilaș punctează critica adusă de către cărturar „derivelor ideologice și, ulterior, administrative ale legionarismului“ (Emanuel Copilaș, „România interbelică – noi evaluări“, în *Revista română de sociologie*, anul XXVIII, nr. 1–2, București, 2017, pp. 79–86). În ciuda documentelor, mărturiilor și comentariilor informate, vîntorii săi de astăzi îl acuză pe Mircea Vulcănescu, preluînd judecata instanței comuniste de a fi „militat pentru hitlerism“ și de a fi „continuat războiul“²³.

A fost Vulcănescu „unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai generației interbelice“?

Validitatea sau nevaliditatea acestei susțineri a semnatarilor protestului nu are importanță directă pentru aplicarea Legii nr. 217/ 2015. Dar are relevanță pentru miza înfruntării în jurul memoriei lui Vulcănescu. Asupra importanței operei cărturarului există opinii diferite. Universitarii de astăzi sînt mai reținuți. În timp ce, pentru semnatori, *Dimensiunea românească a existenței* este o carte capitală, pentru alții (vezi volumul lui Adrian Miroiu, *Fuga de competiție*²⁴), ea reprezintă o propunere filozofică discutabilă. Făcînd retrospectiva operei, Emanuel Copilaș concluzionează: „Vulcănescu a fost o personalitate complexă, în care se recunosc, în diferite dozaje, tendințele majore și deseori contradictorii ale epocii. Cele mai mari contribuții teoretice ale acestuia rezidă, probabil, în deconstruirea raportărilor insuficient de empaticе (și excesiv de empirice) la satul românesc, respectiv, în perceperea adecvată a interbelicului“²⁵.

Între oamenii de cultură apropiați epocii interbelice, domină aprecierile apologetice.

21 Aceste afirmații au fost confirmate de martori (Arhiva CNSAS, Alexandru Marcu și alții, DP 000232, vol. 10, f. 121).

22 Idem., f. 131.

23 Arhiva CNSAS, Alexandru Marcu și alții, DP 000232, vol. 1, f. 189.

24 Adrian Miroiu, *Fuga de competiție*, Polirom, Iași, 2016, pp. 166-172.

25 Emanuel Copilaș, *op.cit.*

Ștefan J. Fay l-a calificat „om de anvergură europeană, de vastă cultură și inepuizabilă inventivitate“. Un editor l-a numit pe Vulcănescu „o figură renescentistă“. Emil Cioran îl evoca drept „o excepție uluitoare“, cel care evitase „blestemul nostru comun“. Și mai departe: „Poate părea fără sens să afirmi, cu privire la un spirit cu adevărat universal, că nu gustase din fructul blestemat. Acesta trebuie să fi fost totuși adevărul, întrucât cunoașterea sa prodigioasă era dublată de o asemenea puritate cum n-am mai întâlnit niciodată”²⁶.

Fusese cu siguranță un foarte bun economist. Nu doar că ajunsese director general al Vămilor la 31 de ani și i se ceruse insistent să devină secretar de stat la Finanțe în guvernul Antonescu, dar comuniștii l-au scos în 1946 din închisoare și l-au trimis la Paris, să asiste delegația română la negocierile asupra clauzelor economice.

Se adaugă tragismul sorții sale, pieirea în plină putere, la vârsta de 48 de ani, în temnițele comuniste, din cauza tratamentelor inumane la care a fost suspus. Sursele existente vorbesc despre un comportament demn în perioada anchetelor, a condamnării și a reclusiunii. Cît din opera sa poate fi valorificat astăzi este un subiect deschis. Sigur rămîne faptul că Mircea Vulcănescu reprezintă o legendă, este perceput ca una dintre figurile etice, luminoase ale istoriei culturale românești a secolului al XX-lea.

A fost cărturarul un „martir“?

Protestul îl numește pe Mircea Vulcănescu „martir al pușcăriilor stalinisto-dejiste“. Cărturarul nu a fost un martir, ci o victimă, alături de nenumăratele victime ale regimului stalinist. A fost arestat și condamnat prin încălcarea cerințelor elementare ale actului de justiție. Regimul de detenție în sine însemna o tortură. Martiri sînt cei care au ales să moară, în loc să trăiască, cînd compromisul cerut de către autorități era contrar propriei lor conștiințe. Martiri au fost episcopii Bisericii Unite cu Roma (Greco-Catolică), care au refuzat trădarea Bisericii lor. Martiri au fost atîția necunoscuți, care au înfruntat tortionarii, știind că-i așteaptă sfîrșitul, protejîndu-i pe alții.

Există astăzi o inflație a cuvîntului martir și este contraproductivă. Îi diluează semnificația, căci pune în evidență unele victime, punîndule în umbră pe altele, din motive pur ideologice. Dă argumente celor care invocă arbitrariul martirologiei pentru a scuza crimele comuniste și responsabilitatea ideologiei care i-a dat naștere. Abate atenția de la problema recunoașterii statutului de victimă și a atitudinilor la care acest statut obligă societatea și autoritățile. Oferă încă un instrument Patriarhiei Române, ale cărei declarații, că mulții morți ai comunismului „s-ar fi jertfit pentru apărarea valorilor creștine și naționale“, le parazitează fără jenă drama. Acest viol asupra identității victimelor devine, încet-încet, politică de stat, de vreme ce a ajuns doctrina practică oficială a IICCMER sub președinția lui Radu Preda și, iată, principiu al promovării „Zilei naționale de cinstire a martirilor din temnițele comuniste“, printr-o lege votată în Parlamentul României (Legea 127, din 30 mai 2017); citez din expunerea de motive a celor 34 de deputați care au inițiat proiectul de lege: „[...] întemnițării penitenciarelor comuniste și-au apărat cu prețul vieții atît credința, cît și idealul românesc“.

²⁶ Citate din discuția avută de Emil Cioran cu fata filozofului, Măriuca Vulcănescu (Ștefan J. Fay, *Evocarea lui Mircea Vulcănescu*, Casa Românească/ La Maison Roumaine, Paris, iulie 2000).

Cît de „vinovată“ este Legea 217/2015?

Protestul readuce în atenția publică Legea 217/ 2015, care generase acum doi ani un număr considerabil de polemici. De remarcat, de această dată nu se face referire doar la lege, cum se întîmplase anterior, ci la „cadru legislativ avînd ca referință legea 217/2015“. Este o nuanță importantă, căci pe spatele actului normativ din 2015 au fost puse responsabilități pe care acesta nu le avea. Problemele de fond ridicate de critici erau prevederile OUG nr. 31/ 2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvîrșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii. Restricțiile puse prin ordonanța de urgență din 2002 exercițiului unor libertăți fundamentale, precum libertatea de exprimare și asociere, acolo au fost inițiate, și nu prin amendamentele din 2015. Legea 217/2015 a însemnat chiar o ameliorare. A dispărut referirea la „crima împotriva păcii“, folosibilă și folosită anterior pentru condamnarea celor responsabili pentru războiul de recuperare a Basarabiei²⁷. Precizarea a ceea ce înseamnă „Holocaustul românesc“ a fost bine-venită, de vreme ce tema dusese la confuzii chiar între juriști. Perioada acoperită de Holocaust a fost stabilită mai rezonabil (între 1940 și 1945), și nu în sensul excesiv al doctrinei dezvoltate de Comisia Internațională pentru Studiarea Holocaustului în România (anii 1933-1945). Faptul că legionarismul intră în categoria doctrinelor fasciste e indiscutabil pentru cunoscători. În acest sens, excesul de normativism în tratarea trecutului fascist al României este o problemă a OUG nr. 31/2002, și nu a Legii 217/2015.

„Cazul Vulcănescu“ nu rezultă însă din restricționarea unor libertăți fundamentale pe motive de tratare a trecutului. Ci de includerea în spațiul public a unor simboluri ale memoriei. Or, acesta este și domeniul în care apare firească o lege de reglementare a ridicării sau a menținerii în locuri publice de „statui, grupuri statuare, plăci comemorative referitoare la persoanele vinovate de săvîrșirea infracțiunilor de genocid contra umanității și de crime de război“ (art. 12, Legea 217/2015). Voința reglementării „bunurilor simbolice colective“ prin lege este legitimă. Ceea ce nu înseamnă că actualele prevederi sînt coerente și drepte.

Este oare nevoie de reformarea Institutului „Elie Wiesel“?

Institutul „Elie Wiesel“ a fost actorul-cheie în evenimentele legate de adoptarea Legii 217/2015 și, cum spuneam, amendamentele sînt mai inteligente decît fostele articole. A reprezentat forța instituțională de opunere la prezența în spațiul public a însemnelor de gloriificare a unor politicieni, ziariști și oameni de cultură acuzați de antisemitism.

Pentru tema „reformării“, ar putea fi surprinzător, dar în conformitate cu hotărîrea care i-a dat ființă, în anul 2005, competențele Institutului sînt destul de limitate. Ele rezultă din obiectivul „identificării, culegerii, arhivării, cercetării și publicării documentelor referitoare la Holocaust, în rezolvarea unor probleme științifice, precum și elaborarea și implementarea de programe educaționale privind acest fenomen istoric“. De abia în 2014 s-a adăugat o nouă funcție: „inițiază [...] și avizează proiecte de acte normative în

²⁷ Ocuparea de către sovietici în 1940 era un evident casus belli.

domeniul său de activitate“, dar și aceasta e circumscrisă la obiectivul amintit. Activitățile de combatere a antisemitismului pe care și le asumă Institutul „Elie Wiesel“ intră de fapt sub autoritatea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Avînd în vedere atitudinile din societatea românească față de Holocaust, dorința ca INSHR să capete mai multe competențe nu e lipsită de sens. Dar atîtea cîte sînt, INSHR are obligația să nu excedă atribuțiile stabilite de guvern.

Responsabilitatea activității INSHR cade pe umerii directorului general al Institutului, căci el conduce întreaga activitate a instituției pe care o reprezintă. Or, carențele profesionale ale actualului director au devenit de mult timp vizibile. Chiar dacă nu ar exista o problemă de profesionalism, prezența lui Alexandru Florian în fruntea INSHR ridică o chestiune mai adîncă: pînă la Revoluție, actualul director general a fost un ideolog comunist, un apologet al ideilor lui Lenin, un susținător al cultului lui Nicolae Ceaușescu. Ca și cum aceasta nu ar fi suficient, Colegiul de Onoare [!] al Institutului include personalități precum fostul ofițer de securitate Sorin Iulian și fostul lider PCR, Ion Iliescu, astăzi trimis în instanță sub acuzația unor crime împotriva umanității. O asemenea panoplie umană face ca acțiunile Institutului „Elie Wiesel“ să arate precum o răfuială a foștilor comuniști cu victimele lor.

Concluzii dincolo de detalii

De cîțiva ani, INSHR acționează sistematic pentru eliminarea numelui „Mircea Vulcănescu“ de pe străzi, din unitățile școlare, pentru scoaterea efigiilor, a busturilor ori a altor însemne publice dedicate lui. Institutul și-a motivat intervențiile sale în numele legii (OUG 31/2002, respectiv, Legea 217/2017). Argumentul face abstracție de două aspecte. Mai întîi, de faptul că INSHR nu are competența de monitorizare și denunțare ale aplicării legislației. Nici în general, nici privitor la folosirea unor însemne legate de persoanele condamnate de crime de război.

Apoi, măsurile instituțiilor nu se supun „unei legi“, ci ansamblului normelor concurente. Despre cum tratăm trecutul sînt relevante „cadrul legislativ avînd ca referință legea 217/2015“, dar și alte principii și norme. Odată cu prăbușirea regimului comunist, înainte și după adoptarea legii fundamentale, anumite reglementări și acte de natură juridică esențial nedrepte au devenit caduce (nu a fost nevoie de abrogare sau răsturnare prin instanțe). Constituția României a consacrat o astfel de logică a vieții de stat enunțînd în chiar primul ei articol că dreptatea reprezintă o valoare supremă, în spiritul idealurilor Revoluției din Decembrie 1989.

Legislația pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării sau de crime de război din anii ‘40 a fost plină de excese, iar instanțele comuniste au caricaturizat actul de justiție. Există proceduri care permit instanțelor actuale să anuleze condamnările Tribunalului poporului și să îi declare nevinovați chiar pe responsabilii indiscutabili ai Holocaustului românesc²⁸. Caracterul nefast al acțiunilor lui Ion Antonescu și al celor care l-au ajutat în acțiunile genocidare este însă flagrant și neîndoielnic. Ca urmare, o primărie,

²⁸ Procese de contestație în anulare a unor decizii din anii ‘40 au avut loc, dar interesant cum este, aprofundarea subiectului nu-și are locul aici.

un consiliu local sînt îndrituite să ia măsuri de scoatere din spațiul public a busturilor autorilor de crime, chiar dacă o instanță i-a exonerat.

Dar și reciproca este valabilă. Faptul că există condamnări ale nevinovaților care poartă semnătura asesorilor și a judecătorilor din tribunalele de odinioară nu legitimează recunoașterea și relegitimarea deciziilor lor aberante. Este ultragiant să susții, în anii 2000, că niște articole pro-antonesciene, pro-mussoliniene și pro-hitleriste sînt echivalente cu crime de război – precum se întâmplă în cazul lui Vintilă Horia. Ultragiantă este și vînătoarea lui Mircea Vulcănescu, un democrat, un patriot și un umanist. Aceste atribute sînt confirmate de întreaga lui viață, inclusiv de activitatea sa pe cînd funcționa ca tehnician al guvernului Antonescu. A sfîrșit tragic și iată-l, astăzi, vînat drept criminal de război.

Unele dintre campaniile, din luările de poziție sau intervențiile oficiale ale Institutului stimulează antisemitismul în România, în loc să-l scadă²⁹. Ele umbresc semnificația Holocaustului, în loc să-i sublinieze gravitatea. Sper ca, peste cîțiva ani, astfel de obnubilări ale rațiunii, această debusolare a bunului-simț, manifestate colectiv, să pară un vis urît.

B. DECIZIA CONSILIULUI FACULTĂȚII DE ȘTIINȚE POLITICE DIN 14 SEPTEMBRIE 2017

EXTRAS PROCES VERBAL

Ședința Consiliului Facultății de Științe Politice
14 septembrie 2017, ora 10,00

1. Aprobare prelungire activitate didactică 2017/2018.
2. Pregătirea anului universitar 2017/2018
 - a. Deschiderea anului universitar.
 - b. Statele de funcții - discuții.
 - c. Planurile de iuvățământ licență, seria 2017 -2020, și masterat 2017-2019 - discuții.
 - d. Lista disciplinelor opționale pentru anul universitar 2017-2018 licență - discuții (nr. grupe/disciplină).
 - e. Formațiunile de studiu, anul I și II licență.
 - f. Aprobare dispoziții înmatriculare, anul I, an univ. 2017/2018, licență și master.
3. Diverse.

Prezență: C. Pîrvulescu, M. Păunescu, M. Precupețu, A. Țăranu, C. Roșea, B. Iancu, Cl. Crăciun, stud. D. Diaconu.

Invitat: A. Bulai

Absenți: M. Pieleanu, stud. R. Cândea, T.D. Chiș, R. Gavrilă.

²⁹ Desigur, și fără aceste stimulente, ura manifestată pe site-urile legionaroid și ortodoxiste e copleșitoare

Ședința este deschisă de către domnul Decan, Crustian Pîrvulescu ; se prezintă ordinea de zi care este aprobată de membrii Consiliului.

1. Aprobare prelungire activitate didactică 2017/2018.

Se prezintă lista transmisă de Serviciul Resurse Umane, în care sunt nominalizate cadrele didactice care au împlinit vârsta de 65 ani: Gabriel Andreescu, Mihaela Minulescu, Vladimir Pasti, Liviu Rotman, Vintilă Mihăilescu, Mihaela Vlăsceanu.

Au depus cerere pentru prelungirea activității didactice în anul univ. 2017/2018 următorii:

Gabriel Andreescu, Vladimir Pasti, Liviu Rotman, Vintilă Mihăilescu. Mihaela Vlăsceanu.

Se precizează că votul solicitat este unul de recomandare, urmând ca decizia finală să fie stabilită în CA și Senatul SNSPA.

Se propune trecerea la vot.

Comisia: Diaconu David, Arpad Todor.

Se consemnează că B. Iancu nu a primit bulletin de vot.

Rezultatul votului: au fost exprimate șase voturi din care cinci valabile și unul nul.

Nr. Crt.	Numele și prenumele	Vot pentru	Vot împotriva	Abținere	Recomandare CA
1	ANDREESCU GABRIEL - FSP	1	3	1	Nu
2	MINULESCU MIHAELA - FSP	2	2	1	Nu
3	PASTI VLADIMIR SERGIU - FSP	5	0	0	Da
4	ROTMAN LIVIU - FSP	4	1	0	Da
5	MIHĂILESCU VINTILĂ MIRON - FSP	4	0	0	Da
6	VLĂSCEANU MIHAELA - FSP	3	2	0	Nu

Recomandarea pe baza votului se înaintează CA-ului.³⁰

DECAN

Conf.dr. Cristian Pîrvulescu

³⁰ Tabelul conține două greșeli. La pct. 5, suma voturilor este doar 4, iar la nr. 6, recomandarea nu reflectă voturile (nota.red.)

C. CONTESTAȚIA ȘI RĂSPUNSUL LA CONTESTAȚIE SEMNAT DE RECTORUL SNSPA ȘI DE PREȘEDINTELE SENATULUI SNSPA

Domnului Președinte al Senatului SNSPA

Stimate Domnule Președinte,

În urma împlinirii vârstei de 65 de ani, în luna aprilie 2017, am depus o cerere pentru prelungirea contractului meu de muncă cu SNSPA în noul an universitar 2017-2018.

Conform art. 289 al Legii Educației Naționale,

(1) *Personalul didactic și de cercetare se pensionează la împlinirea vârstei de 65 de ani.*

(3) *Senatul universitar din universitățile de stat, particulare și confesionale, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, poate decide continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, în baza unui contract pe perioada determinată de un an, cu posibilitatea de prelungire anuală conform Cartei universitare, fără limită de vârstă. [...]*

(6) *Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul în care instituțiile de învățământ superior nu pot acoperi normele cu titulari, pot hotărî menținerea calității de titular*

în învățământ și/sau în cercetare, cu toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate, pe baza evaluării anuale a performanțelor academice, după o metodologie stabilită de senatul universitar.

Având în vedere prevederile legii, vă rog să îmi comunicați oficial (în scris) dacă cererea mea a fost discutată în Senat, iar în caz afirmativ, dacă în timpul discutării ei a existat o prezentare a performanțelor mele academice (conform art. 289 (3)) și dacă a fost analizată posibilitatea de a acoperi cu titulari având competențele corespunzătoare cele cinci cursuri pe care le predau și pe care le-am introdus în curriculum-ul Facultății de Științe Politice (conform art. 289 (3)).

Având în vedere puținul timp rămas la dispoziție până la ultimele examene care se țin în SNSPA, vă rog să îmi transmiteți răspunsul cât mai urgent, pentru a veni la SNSPA și a-l prelua [*email: editor.csi@gmail.com; tel. 0723139661*].

Cu mulțumiri,
Prof.univ. Gabriel Andreescu
București, 18 septembrie 2017

Ministerul Educației Naționale
Școala Națională de Studii Politice și Administrative

Nr. 679/06.10.2017

Domnului prof.univ.dr. Gabriel ANDREESCU
Facultatea de Științe Politice

Stimate domnule profesor,

Urmare a solicitărilor dumneavoastră înregistrate cu nr. R601 și 602 din 18.09.2017 prin care solicitați să vi se comunice modul în care a fost soluționată în Senat, cererea dumneavoastră referitoare la menținerea calității de titular, vă aducem la cunoștință următoarele:

În conformitate cu *prevederile* art. 289 alin” (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, aprobarea menținerii calității de titular în învățământ se face de către Senatul universitar **după o metodologie stabilită de acesta.**

Mai mult, conform *prevederilor* art. 289 alin. (3) din Legea educației naționale nr, 1/2011, legiuitorul a instituit posibilitatea ca universitatea în raport de necesitățile acesteia și în anumite condiții, să mențină sau nu un titular peste vârsta de pensionare, respectiv 65 ani. Astfel, legiuitorul nu a impus universității să mențină toate cadrele didactice peste vârsta de pensionare. În acest sens, cităm *prevederile* art.289 alin.(3) la care am făcut referire:

„*Senatul universitar* din universitățile de stat, particulare și confesionale, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, **poate decide** *continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, (...)*” /I. În concluzie, aprobarea menționată anterior se poate acorda numai după o analiză la nivelul structurilor de conducere ale universității.

Astfel, potrivit dispozițiilor” art.286 alin. (5) din Legea educației naționale nr. 1/2011: ”Statul de funcții al personalului didactic și de cercetare **se avizează de consiliul facultății** sau, după caz, de consiliul școlii doctorale și se aprobă de senatul universitar.”, iar la art. 213 alin. (10) se prevede că „Consiliul facultății reprezintă organismul decizional și deliberativ al facultății. Consiliul facultății are următoarele atribuții: **a)** aprobă, la propunerea decanului, **structura, organizarea și funcționarea facultății**”.

Carta Universitară, care prezintă opțiunile majore ale comunității universitare și se aplică în tot spațiul universitar, statuează în același sens cu privire la atribuțiile Consiliului Facultății, respectiv la atribuțiile Consiliului de Administrație.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 213 alin.(13) din Legea educației naționale nr.1/2011 consiliul de administrație al universității asigură, sub conducerea rectorului, conducerea operativă a universității.

În vederea punerii în executare a acestor prevederi a fost adoptată Circulara *privind procedura menținerii în activitate a cadrelor didactice care au împlinit vârsta de 65 ani*, conform căreia cererile de menținere în activitate ca titular, **anterior** analizării acestora

de Senatul Universitar, trebuie să fie **avizate favorabil** de către Consiliul Facultății din care face parte solicitantul. Ulterior analizării de către consiliile facultăților, solicitările formulate de cadrele didactice, avizate de Consiliu de Administrație, sunt propuse de către rectorul SNSPA, în exercitarea atribuțiilor pe care le are, aprobării Senatului universitar.

Prin Hotărârea Senatului nr. 46 /20.06.2012 în care s-a aprobat Metodologia privind menținerea calității de titular a personalului didactic și de cercetare care se încadrează în dispozițiile art. 289 alin. (6) din Legea educației naționale nr.1/2011, se stipula faptul că menținerea calității de titular se poate face numai cu **avizul favorabil al consiliului facultății** din care face parte solicitantul, din care să reiasă faptul că postul respectiv nu poate fi acoperit cu titulari în anul academic respectiv și persoana care solicită menținerea statutului de titular are un rezultat bun în urma evaluării anuale a performanțelor academice și de cercetare. Avizul favorabil al Consiliului Facultății și modalitatea de acordare a acestuia au fost menținute, în conformitate cu prevederile legale, și prin Hotărârea Senatului nr. 52/15.09.2017 de aprobare a Metodologiei privind menținerea calității de titular a personalului didactic și de cercetare care a abrogat Hotărârea Senatului nr. 46/2012.

În cazul dumneavoastră, conform procesului verbal al ședinței Consiliului Facultății de Științe Politice din data 15.09.2017, cererea de continuare a activității în anul universitar 2017/2018 nu a întrunit numărul de voturi necesare pentru a primi avizul Consiliului de Administrație și aprobării SNSPA.

Referitor la adresa dumneavoastră nr. 352/DRD/29.09.2017 vă asigurăm de tot sprijinul nostru pentru rezolvarea situației studenților doctoranzi.

Prof.univ.dr. Remus PRICOPIE – Rector

Prof.univ.dr. Iordan Gh. BĂRBULRSCU – Președinte Senat

D. HOTĂRÂREA DE SENAT NR. 46 DIN 18 IUNIE 2012. METODOLOGIE

HOTĂRÂREA de SENAT Nr. 46 din 18 iunie 2012

Senatul Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative, întrunit în ședința din 18 iunie 2012, în conformitate cu:

- Legea Educației Naționale nr. 1 /2011;
- OUG nr 21 din 2012;
- Carta S.N.S.P.A.;

HOTĂREȘTE

Art. 1. Se aprobă Metodologia privind menținerea calității de titular a personalului didactic și de cercetare care se încadrează în dispozițiile art. 289 alin. 6 din Legea educației naționale nr. 1/2011, în temeiul prevederilor din OUG nr. 21 din 2012, conform anexei

care face parte integrantă din prezenta Hotărâre.

Art. 2. Decanatele facultăților, Direcția juridică și Biroul resurse umane vor duce la îndeplinire prevederile prezentei Hotărâri.

PREȘEDINTE AL SENATULUI,
Prof. univ. dr. Iordan Gheorghe BĂRBULESCU

Metodologie privind menținerea calității de titular a personalului didactic și de cercetare

Art. 1 Personalul didactic și de cercetare din cadrul Scolii Naționale de Studii Politice și Administrative (SNSPA) se pensionează la împlinirea vârstei de 65 de ani.

Art.2 (1) Prin excepție de la prevederile art. 1, în cazul în care nu se pot acoperi normele cu titulari, Senatul universitar poate hotărî menținerea calității de titular în învățământ și/sau în cercetare, cu toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate, pe baza evaluării anuale a performanțelor academice, cu respectarea condițiilor și a celor prevăzute la art. 4 alin. (2) și având în vedere solicitarea formulată de cadrul didactic, **avizată de către consiliul facultății și de către consiliul de administrație.**

(2) Rectorul înaintează spre aprobare Senatului universitar, solicitarea cadrului didactic, însoțită de avizele menționate la alin. (1)

(3) Hotărârea privind menținerea în calitate de titular în învățământul superior și/sau de cercetare, a persoanelor care au împlinit/împlesc vârsta de pensionare se face în urma analizei și avizării de către consiliul de administrație, respectiv a votului Senatului universitar pentru fiecare caz în parte.

(4) În cazul în care, prin vot, Senatul universitar hotărăște menținerea calității de titular, rectorul SNSPA decide încadrarea pe post, până la începerea anului universitar următor a cadrului didactic/cercetătorului respectiv.

Art. 3 (1) În situații excepționale și având în vedere situația financiară a universității, Senatul aprobă anual cererile de reîncadrare în funcția de personal didactic a personalului didactic pensionat, pe baza avizelor consiliilor facultăților și a consiliului de administrație, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 4 alin. (2) și cu menținerea drepturilor și obligațiilor care decurg din activitatea didactică desfășurată avură anterior pensionării, cu condiția suspendării pensiei pe durata reîncadrării.

(2) Cadrele didactice și de cercetare, după pensionare, pot solicita continuarea activității, în regim plată cu ora. Senatul, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, poate aproba, anual, pe baza avizelor consiliilor facultăților, a consiliului de administrație continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, în baza unui contract pe perioadă determinată de un an, cu posibilitatea de prelungire anuală, fără limită de vârstă.

E. DECLARAȚIA DE MARTOR A DECANULUI FACULTĂȚII DE ȘTIINȚE POLITICE

ROMANIA

Dosar nr. 42645/3/2017

ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 18.02.2019

DECLARAȚIE DE MARTOR

Numele și prenumele: PÂRVULESCU ROMULUS CRISTIAN

Domiciliul: [...]

Identificat cu CI [...], CNP [...]

De cine a fost propus: reclamant

Dacă este soț sau rudă cu vreuna din părțile din proces:

După depunerea jurământului potrivit art. 319 alin. 5 Cod de procedură civilă, i se pune în vedere că dacă nu spune adevărul săvârșește infracțiunea de mărturie mincinoasă, apoi i se face cunoscut obiectul cauzei și i se arată care sunt faptele sau împrejurările pentru dovedirea cărora a fost propus ca martor, cerându-i-se să declare tot ce știe cu privire la aceasta.

Martorul declară:

Întrebare instanță: La ce facultate este decan?

Răspuns: Sunt decan la Facultatea de Științe Politice din cadrul S.N.S.P.A.

Întrebare instanță: Ați participat la ședința Consiliului Facultății de Științe Politice din 15 septembrie 2017

Răspuns: Da.

Întrebare instanță: S-a dezbătut cererea domnului Andreescu de acordare a avizului pentru continuarea activității?

Răspuns: Au fost supuse votului consiliului mai multe cereri de continuare a activității printre care și cea a domnului Andreescu.

Întrebare instanță: Cunoașteți criteriile ce trebuie avute în vedere pentru soluționarea unei cereri de continuare a activității?

Răspuns: Da, criteriul în cazul Consiliului fiind votul consultativ. Este un vot pe care consiliul îl dă consultativ. Decizia aparține Consiliului de Administrație și Senatului.

Întrebare instanță: S-au discutat concret aceste criterii?

Răspuns; Criteriile sunt cunoscute de toți membrii consiliului.

Întrebare instanță: A existat o dezbatere contradictorie pe aceste criterii?

Răspuns: Nu a existat o dezbatere pe criterii, ci a existat o discuție legată de fiecare cerere în parte, urmată de vot.

Întrebare instanță: Dumneavoastră ați făcut, o anumită apreciere la adresa reclamantului înainte de vot?

Răspuns: Mi-am spus punctul de vedere de fiecare dată când s-a discutat o cerere.

Întrebare instanță: Ce anume ați spus?

Răspuns: În cazul de față, dl. profesor Andreescu a depus o cerere de prelungire și că în acest context nu putem să nu ne amintim că a existat o situație tensionată între dl. profesor și alți colegi.

Întrebare instanță: Ați expus care a fost această situație tensionată?

Răspuns: Toată lumea cunoștea situația, fuseseră publicate și articole în presă.

Întrebare instanță: Concret nu ați expus din nou situația aceea?

Răspuns: Am vorbit despre ea, dar nu am expus-o pe larg pentru că este o poveste foarte lungă.

Întrebare instanță: În afară de această situație au existat și alte discuții legate de cererea reclamantului?

Răspuns: Mai multă [lume] și-a spus punctul de vedere cu privire la această situație, nu-mi aduc aminte să fi fost invocate alte motive. Poate.

Întrebare instanță: După câte cunoașteți în Consiliul de Administrație sau în Senat au fost discutate criteriile ce trebuie avute în vedere la admiterea sau respingerea unei cereri de continuare a activității?

Răspuns: Atât în ședința Consiliului de Administrație cât și în ședința de Senat, domnul rector Pricopie a vorbit despre criteriile ce trebuie avute în vedere la admiterea sau respingerea unei cereri de continuare a activității.

Întrebare instanță: Și a analizat concret fiecare criteriu în parte, dacă reclamantul îl îndeplinește sau nu?

Răspuns: În acest caz, explic că SNSPA este una dintre puținele universități din România, care aplică o astfel de politică, respectiv de prelungire la cerere. Principalele criterii sunt: poziția de profesor și activitatea academică. De obicei sunt admise cererile coordonatorilor de doctorat. În aceeași ședință de Consiliu de Administrație au fost și alte cereri care nu au obținut majoritatea necesară pentru susținerea universității, Consiliul de Administrație și Senatul luând această decizie. Aceste criterii sunt implicite, au fost discutate, dar nu sunt singurele.

Întrebare instanță: Până la urmă votul a fost influențat de acea situație tensionată

despre care vorbești?

Răspuns: Nu am de unde să știu, colegii mei sunt persoane integre și raționale care votează în funcție de propria lor conștiință.

Întrebare apărător reclamant: Dacă are cunoștință de acuzațiile de negaționism/extremism care i-au fost aduse de dl Liviu Rotman d-lui prof. Gabriel Andreescu, cu privire la textul publicat în Observatorul Cultural din luna august 2017, referitor la cercetarea științifică realizată de dl. prof. Gabriel Andreescu referitor la cazul Mircea Vulcănescu?

Răspuns: Dl. prof. Rotman s-a referitor la articolele d-lui prof. Andreescu folosind formulele invocate, nu la activitatea științifică.

Întrebare apărător reclamant: Este adevărat că în cadrul ședinței Consiliului Facultății ați reluat acuzațiile aduse reclamantului, precizând chiar că ar exista reclamații privind atitudinea negaționistă a reclamantului, unele venite chiar de la Washington?

Răspuns: În ședința Consiliului Facultății am prezentat situația vorbind despre informații pe care le aveam privind întrebări, nu reclamații, puse de reprezentanții Institutului Holocaustului din Washington. Nu am cunoștință de reclamații scrise.

Întrebare apărător reclamant: În cadrul ședinței facultății ați prezentat cu subiect și predicat criteriile performanței profesionale ale reclamantului, dar și ale celorlalți 4 profesori care solicitau prelungirea conform dispozițiilor art. 89 alin. 3 din Legea nr. 1/2011?

Răspuns: Șefii de departament, avem două departamente – Științe Politice și Studii Europene, Sociologie și Psihologie – sunt cei care prezintă și gestionează situația academică a profesorilor. După cum v-am spus nu-mi aduc aminte, nu este atribuția mea. Eu nu le-am prezentat.

Întrebare apărător reclamant: Acești șefi de departament le-au prezentat?

Răspuns: În fiecare caz în parte, în astfel de situații, șefii de departament prezintă situația cadrelor didactice. Nu-mi aduc aminte concret.

Întrebare apărător reclamant: Ați prezentat în cadrul ședinței că întreruperea activității reclamantului va duce la relocarea doctoranzilor săi?

Răspuns: Nu aveam de ce să prezint această situație pentru că nu știam care va fi statutul domnului profesor Andreescu ulterior.

Întrebare apărător reclamant: Nu trebuiau informați membrii Consiliului Facultății cu privire la toate implicațiile asupra vietii academice a facultății, a votului pe care-l vor exprima?

Răspuns: Cred că colegii mei erau perfect conștienți de implicațiile votului lor. Eu nu i-am informat. Nu aveam de ce.

Întrebare apărător reclamant: Este adevărat că, dintre toți cei 5 titulari care au formulat cerere de prelungire a activității, reclamantul a avut cel mai mare indicator Hirsh (cel mai important indicator al performanței academice), dar și cele mai multe citări în literatura profesională?

Răspuns: Nu se discutau citările Hirsh în acea ședință.

Întrebare apărător reclamant: Atunci ce criterii profesionale se discutau?

Răspuns: S-au discutat atât criterii profesionale, cât și criterii morale. Nu există criterii care trebuie bifate. Cel mai important criteriu era vârsta de pensionare pe care îl îndeplinesc. Nu am discutat despre criteriile privind performanța profesională, care era cunoscută, ci despre cererea de prelungire a activității.

Întrebare apărător reclamant: În cadrul aceleiași ședințe a prezentat cine era titularul care putea acoperi norma didactică a reclamantului conform art. 89 alin. 6 din Legea nr. 1/2011?

Răspuns: Nu puteam prezenta înaintea votului niște criterii privind un post asupra căruia nu aveam niciun cuvânt de spus.

Întrebare apărător reclamant: Cine a ocupat catedra d-lui profesor Andreescu?

Răspuns: În urma redefinirii statului de funcții și a unui concurs care a avut loc în urmă cu o săptămână, postul va fi ocupat de fosta asistentă a domnului profesor Andreescu, Măriuca Constantin. Timp de un an și jumătate a ținut cursurile Măriuca Constantin fără să se ocupe postul, ca titular.

Întrebare apărător reclamant: În acea ședință ați prezentat situația financiară la care face referire art. 89 alin. 3 din Legea nr. 1/2011?

Răspuns: Am prezentat situația financiară, dar nu știu la ce se referă articolul citat.

Întrebare apărător reclamant: Ne poate indica documentele prezentate în cadrul Consiliului Facultății cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 89 alin. 3 din Legea nr. 1/2011

Răspuns: Nu am prezentat documente, ci situația financiară pe care mi-a prezentat-o administratoarea Facultății. Situația financiară a facultății era într-un echilibru precar în luna septembrie 2017, așteptam examenele de admitere la masterat, care se desfășurau și presupuneau taxă, pentru a echilibra situația.

Întrebare apărător reclamant: Este adevărat că doamnele profesr Vlăsceanu Mihaela și Minulescu Mihaela, deși nu au avut recomandarea Consiliului Facultății în acea ședință, au continuat activitatea academică în anul universitar 2017-2018?

Răspuns: Este adevărat în cazul doamnei Minulescu, din câte îmi aduc aminte în cazul doamnei profesor Vlăsceanu au fost în favoarea continuității activității didactice. Așa cum am spus decizia aparține Consiliului de Administrație și Senatului.

Întrebare apărător reclamant: Cum este posibilă continuarea activității în condițiile în care Hotărârea Senatului nr. 46/2012 precizează foarte clar: menținerea calității de titular se poate face numai cu acordul favorabil al Consiliului Facultății, iar acest acord, cel puțin în cazul doamnei Minulescu, dar și al doamnei Vlăsceanu, a fost negativ?

Răspuns: Consiliul de Administrație și Senatul sunt cele care decid continuarea sau nu a activității, iar Consiliul de Administrație a decis continuarea activității, diferit de votul Facultății.

Întrebare instanță: Au mai existat și alte asemenea cazuri?

Răspuns: Da, există o diferență de viziuni între poziția generală a Facultății de Științe Politice și celelalte facultăți din universitate.

Întrebare apărător reclamant: Ce relevanță a avut aducerea în discuție a articolului despre Mircea Vulcănescu, în condițiile care trebuiau discutate criteriile obiective prevăzute de lege și în condițiile în care domnul profesor are zeci de cărți și sute de articole de mare valoare profesională, iar acest articol era pur științific cu documente de arhivă?

Răspuns: Nu suntem aici să discutăm valoarea științifică a unor articole, discuția nu s-a purtat despre articol, ci despre relația dintre cadrele didactice din facultate, statutul universității, având prevederi care vizează comportamentul și regulile în cadrul instituției.

Întrebare apărător reclamant: Care erau acele probleme de comportament?

Răspuns: Atacarea verbală în mai multe rânduri a unui coleg, inclusiv în articolele citate.

Președinte

Martor

Grefier

F. ARTICOL. REGLAREA DE CONTURI

OBSERVATOR CULTURAL

O rapidă reglare de conturi în SNSPA – marca Institutului „Elie Wiesel“

- 27-10-2017
- Nr. 895

Gabriel ANDREESCU

Planul îndepărtării mele din SNSPA cu acuza de antisemitism sau negaționism

fusese deja anunțat de dl Liviu Rotman. Îl citez: „este profesor universitar și implicit are posibilitatea de a influența direct tînăra generație. Și, în acest sens... avem o problemă. Gravă!“. Teza a fost repetată de istoric în paginile *Observatorului cultural* (nr. 885, din 17 august 2017) și la Școală.

Care a fost planul ales ca „să nu mai influențez direct tînăra generație“? Pe 14 septembrie 2017, Consiliul Facultății de Științe Politice (FSP) din SNSPA s-a întrunit pentru a exprima o opinie consultativă cu privire la cererile colegilor care, ajunși la vîrsta de 65 de ani sau depășind-o, doreau să continue activitatea. Unele universități importante – Universitatea din București, Universitatea de Vest din Timișoara – au adoptat practica de a pensiona toate cadrele didactice care au împlinit respectiva vîrsta. Totuși, politica SNSPA a fost și este să prelungească contractele anual, căci legea o permite.

La Facultatea de Științe Politice, ca și la celelalte facultăți, erau depuse mai multe cereri de acest tip. Printre ele, și a mea. Decanul Facultății, Cristian Pîrvulescu, a anunțat-o, garnisind solicitarea cu o surpriză: ar exista reclamații privind atitudinile mele „negaționiste“. Una ar veni „tocmai de la Washington“. Decanul a făcut referire explicit la textul din *Observator cultural* – „Cîtă ideologie, cîtă cunoaștere în «cazul Mircea Vulcănescu»?“ (nr. 881, 21 iulie 2017)

La acea ședință de Consiliu au participat opt membri. Deși regula este votul deschis, decanul a cerut de astă dată unul secret. Au completat buletinele de vot doar cinci persoane. Trei dintre cei prezenți au refuzat să semneze ce le propunea dl Pîrvulescu, un vot a fost pentru reînnoirea contractului meu, un altul abținere, iar trei împotriva.

După Consiliul FSP, s-a întrunit Consiliul de Administrație al Școlii (format din rector, prorectori, decani și secretarul administrativ general). Domnul Pîrvulescu a transmis celor prezenți că „votul solicitat este unul de recomandare, urmînd ca decizia finală să fie stabilită de CA și Senatul SNSPA“ (citez din procesul verbal al ședinței), apreciindu-l ca opoziție la prelungirea angajării mele. Solicitarea pe care am depus-o „nu a fost supusă avizării Consiliului de Administrație“ (răspunsul conducerii SNSPA), avîndu-se în vedere votul din Consiliul Facultății de Științe Politice. Pe aceeași logică, Senatul, veriga decizională, a adoptat ad-hoc o nouă metodologie care institua regula preluării automate a opțiunilor exprimate de facultăți, motivînd astfel neluarea în dezbateră a cererii pe care o făcusem.

În final, tuturor profesorilor din SNSPA, cît de în vîrstă (Teodor Meleșcanu are 76 de ani și e oarecum ocupat ca ministru de Externe al României) și cît de departe (George Maior, ambasador la Washington, și el cu multe sarcini, și el angajat al SNSPA), li s-a prelungit contractul. Am fost excepția, vinovat fiind de așa-zise „atitudini negaționiste“.

Un plan ascuns perfect descoperit

Semnificația seriei de acțiuni și intenția sînt ridicol de transparente. La întrunirea Consiliului Facultății de Științe Politice nu a fost adoptată vreo regulă privind evorumul și interpretarea votului. Cel care stabilește condițiile luării unei decizii este statutul. În lipsa acestuia, se aplică principiile generale. În cazul în care situația nu are natura uneia care cere un vot calificat, regula este majoritatea simplă din persoanele prezente. Or, 3 din 8 nu formează o majoritate. O astfel de distribuție a opțiunilor exprimate nu stabilește o decizie

de grup. Votul din Consiliul FSP înseamnă indecizie.

Competența decizională aparține Senatului SNSPA. Acesta este obligat, conform Legii educației naționale, să se pronunțe, luînd ca reper criteriile de performanță profesională și ținînd cont de existența unor titulari cu știința de a preda cursurile universitarului care pleacă. Dezbateră în Senat a fiecărui caz în parte cu luarea în considerare, explicită, a criteriilor nu este în nici un caz facultativă (vezi art. 289 (3) și (6) ale Legii). Fiind „cel mai înalt for de decizie și deliberare la nivelul universității“, Senatul poate introduce noi pași ori noi criterii de evaluare, dar în nici un caz nu poate răsturna legea. Iar voința Legii educației naționale este clară: subiectul prelungirii contractelor de muncă nu poate fi hotărît la nivelurile de conducere inferioare ale universității.

Cum să înțelegi că, într-o universitate dedicată științelor și administrației, se adoptă hotărîri care încalcă cu nonșalanță ierarhia normelor?

Deci, Consiliul de Administrație a refuzat să își dea avizul, deși căpătase această competență în anul 2012; Senatul a evitat să discute cererile, deși era obligat. Toate cadrele didactice din FSP care au solicitat prelungirea activității (ca și din celelalte facultăți) au primit acceptul, chiar dacă aveau indicatori academici sensibil mai mici decît ai mei. Sensul legii referitor la „performanța profesională“ este și demonstrarea „tonusului academic“ în anii de dinaintea pensionării. În ultimii patru ani, am publicat cinci volume importante (unele premiate), mi-au apărut cel puțin două studii ori capitole pe an în reviste sau edituri indexate în baze de date internaționale, am participat constant la conferințe internaționale. Nu știu pe altcineva dintre solicitanții prelungirilor din SNSPA cu o asemenea activitate. În sfîrșit, relativ la specificul cursurilor pe care le predau, nu există titulari.

Penibilul acuzațiilor

Am prezentat mai sus viciul procedurilor. Ele pălesc însă în fața fondului, a etichetărilor. Cum să numești „negaționist“ (cum a susținut dl Cristian Pîrvulescu, pe urma lui Liviu Rotman) și, deci, antisemit pe un cercetător care promovează de un sfert de veac recunoașterea Holocaustului transnistrean în articole, studii și cărți? Care numai în 2016 a publicat două cercetări, bazate pe documente din intervalul 1920-1944 privind antisemitismul și Holocaustul românesc? Care a fost dat în judecată de două ori pentru condamnarea manifestărilor antisemite brutale (Ion Coja) sau a limbajului necontrolat care poate induce antisemitism (Paul Goma)? Care a introdus în facultate cursuri menite să îi adîncească pe studenți în problematica antisemitismului? Cum să îl califici „extremist de dreapta“ (Liviu Rotman: „o poziție comună cu cele ale extremismului de dreapta, folosind de altfel și vocabularul acestuia“) pe autorul primei sinteze asupra extremismului de dreapta în România, des citată în publicații internaționale? Care a tot fost invitat la dezbateri internaționale pe temă și a publicat pînă recent studii sau capitole (în 2015, la prestigioasa Editură Routledge) privind evoluțiile extremismului de dreapta din țară?

În ce privește eseul meu despre Mircea Vulcănescu, a fost elaborat la aproape doi ani din momentul în care a început ampla dezbateră privind locul acestei victime a comunismului în memoria colectivă. În lungul interval de timp am făcut investigații care în final au dus la textul din *Observator cultural*. În ciuda limitei de argumentare

și a stilului care țineau de cerințele unei reviste de cultură săptămânale, cele scrise erau prin excelență analiză tehnică, la nivelul de detaliu necesar rectificării mistificărilor. Contrafaceri tot apăruseră, anterior eseului, au apărut și după – precum reacția lui Radu Ioanid, „reclamantul de la Washington“, care pe HotNews, luna august a.c., falsifica încă o dată faptele scriind că Vulcănescu a fost condamnat pentru „activitatea lui în cadrul guvernului Antonescu“. Sentința Curții de Apel București din 6 februarie 1948 e clară. Ca și Tribunalul Poporului, Curtea nu a putut descoperi nici o „activitate“ care să motiveze condamnarea lui Vulcănescu, din contră, activitatea sa a fost tratată drept circumstanță atenuantă. Judecătorii au motivat prin „răspunderea ce [...] este legată exclusiv de participarea la guvern, al cărei efect se concretizează în fapte de militare pentru hitlerism“ și „astfel a achiesat la hotărîrea de continuarea războiului în contra Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice...“ (Arhiva CNSAS, DP 000232, vol. 1, ff. 189-190). Și faptele „de militare pentru hitlerism“ și „achiesarea la continuarea războiului“ sînt etichete fără substanță, prin ele însele dovada absenței unor probe incriminante.

Or, ce universitate este aceasta care penalizează recursul la arhive, documente și raționamente? Și ce universitari sînt cei care participă sau asistă pasivi la transformarea eforturilor menite să ne facă morali față de vii sau morți într-o acuzație de imoralitate?

Actorii

Dintre argumentele că această poveste implică oamenii Institutului „Elie Wiesel“, în față, istoricul Liviu Rotman, în fundal, Radu Ioanid și Alexandru Florian, amintesc aici acuzația de „antisemit“ pe care mi-a adus-o Radu Ioanid încă din anii 1990. „Coliziunea“ cu Ioanid și Florian a început de la multele texte pe care le-am publicat, critice la adresa președintelui Ion Iliescu și a Serviciului Român de Informații. Mai tîrziu, s-au adăugat confruntările directe pe terenul campaniei lor sistematice de denigrare a disidenților și a opozanților anticomuniști, a inițiativelor dedicate memoriei anticomuniste, în sfîrșit, de manipulare a informațiilor implicate în construcția unei etici a memoriei.

Mai greu este de înțeles cum a ajuns să fie preluată acuza la SNSPA. Stînd departe în cei zece ani de cînd sînt angajat al Școlii de competiția de poziții și resurse, am avut mereu relații cordiale cu colegii, inclusiv cu cei trei care au votat împotriva. Îmi respect studenții, nu doar prin faptul că le vorbesc politicos. Bănuiesc faptul că majoritatea colegilor mă consideră eventual un „pro-minoritar radical“, nicum să-și imagineze că pot fi asociat cu antisemitismul. Atunci? Rețin aici că acest plan perfect transparent a implicat o mîna de oameni, nu instituția, ale cărei reguli au fost încălcate, și nu comunitatea academică, a cărei voce a fost evitată. Dedesubturile fac parte dintr-o altă discuție.

Amenințările la viața universitară și dezbateră publică

Ca fapte ce țin de viața mea personală, cele enumerate nu aveau de ce să ocupe paginile *Observatorului cultural*. Au fost descrise aici întrucît cred că au și o certă relevanță publică. Un astfel de precedent constituie un afront la adresa vieții universitare: pune în discuție libertatea academică, raporturile în interiorul comunității noastre care

funcționează pe colegialitate, respectarea unui nivel al regulilor cât de cât rezonabil. Astfel de evenimente diluează relevanța universităților în societate. Mi se pare firesc ca universitarii să se simtă umiliți când sunt puși în fața unor situații precum cea descrisă.

Instituții universitare slabe duc în jos dezbaterile publice. Textul meu despre „Cîtă ideologie, cîtă cunoaștere în «cazul Mircea Vulcănescu»?“ din *Observator cultural*, care a fost semnalul pentru scenariul „reglării de conturi“, era prin excelență rezultatul unei munci de cercetător. Astfel de investigații permit depășirea opiniilor impresioniste și sînt singura rețută împotriva mistificării practicate de către cei care au transformat tema memoriei într-o întreprindere fondată pe interese personale și politice. Or, tocmai universitatea să expulzeze un exercițiu de cunoaștere? Care este valoarea unei dezbateri publice, dacă ea rămîne doar terenul părerilor și manipulărilor?